

Sygn. akt IV U 547/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Elżbieta Wojtczuk
Protokolant	st. sekr. sądowy Dorota Malewicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 czerwca 2015r. w S.

odwołania W. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 29 kwietnia 2014 r. Nr (...)

w sprawie W. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 547/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 kwietnia 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu W. K. prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227) w związku z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43) albowiem wnioskodawca nie wykazał co najmniej 15 letniego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych. Do pracy w warunkach szczególnych organ rentowy zaliczył okresy zatrudnienia od 05.10.1983 r. do 31.03.1988 r. w Okręgowym Zakładzie (...) w M., od 01.04.1988 r. do 30.09.1994 r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) w M..

Odwołanie od powyższej decyzji złożył ubezpieczony W. K., który wnosił o jej zmianę i przyznanie mu prawa do emerytury wskazując, że w latach 1969 do 1977 pracował jako mechanik maszyn ciężkich, a od roku 1977 do 1983 jako mechanik i kierowca pogotowia technicznego (odwołanie k. 1).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania powołując się na przepisy prawa i uzasadnienie zawarte w zaskarżonej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.2-3).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony **W. K.** ur. (...) złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. w dniu 16 kwietnia 2014 r. wniosek o emeryturę. Na podstawie przedłożonych do wniosku dokumentów organ rentowy ustalił, że na dzień 1 stycznia 1999r. ubezpieczony udowodnił staż ubezpieczeniowy w wymiarze 28 lat, 10 miesięcy i 10 dni, z czego okresy składkowe wynoszą 28 lat, 10 miesięcy i 10 dni. Ponadto organ rentowy stwierdził, że ubezpieczony nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy do pracy w warunkach szczególnych zaliczył ubezpieczonemu okresy zatrudnienia od 05.10.1983 r. do 31.03.1988 r. w Okręgowym Zakładzie (...) w M., od 01.04.1988 r. do 30.09.1994 r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) w M. w łącznym wymiarze 10 lat, 11 miesięcy i 27 dni.

Z uwagi na brak wymaganego ustawą stażu pracy w warunkach szczególnych decyzją z 29 kwietnia 2014 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu przyznania emerytury (decyzja z dnia 29.04.2014 r. k.13 akt emerytalnych).

W. K. w okresie od 11 listopada 1969 r. do 13.07.1983 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w M. w pełnym wymiarze czasu pracy, w tym w okresie od 27.04.1972r. do 12.04.1974 r. odbywał zasadniczą służbę wojskowa (świadcstwo pracy k. 6, książeczka wojskowa k. 4 za wnioskiem z dn. 17.01.2012 r. akt emerytalnych). W okresie od 11.11.1969 r. do 30.11.1977 r. ubezpieczony był zatrudniony na stanowisku mechanika, a w okresie od 01.12.1977 r. do 13.07.1983 r. na stanowisku mechanika i kierowcy pogotowia technicznego. W okresie od 11 listopada 1969 r. do końca roku 1971 r. warsztat naprawczy przedsiębiorstwa znajdował się w Mieni i tam warsztat nie był wyposażony w kanały naprawcze. Ubezpieczony jako mechanik naprawiał sprzęt ciężki budowlany: koparki, spychacze, dźwigi, samochody ciężarowe bez korzystania z kanałów remontowych. Mechanicy, gdy zachodziła taka potrzeba kładli się pod maszyny leżąc na ziemi. Od 1972 r. siedziba przedsiębiorstwa przeniosła się do M. i tam warsztat naprawczy wyposażony był już w kanały remontowe. Przedsiębiorstwo (...) w M. dysponując bazą sprzętu transportowo-budowlanego pracowało na zlecenia (...)u, które prowadziło budowy obiektów dla PGR-ów i ze względu na to, że nie miało własnego sprzętu budowlanego korzystało ze sprzętu budowlanego (...). Główne warsztaty przedsiębiorstwa były w M.. Niniejsze przedsiębiorstwo zapewniało również gotowość techniczną sprzętu budowlanego, którym dysponowało. Głównie ze względu na gabaryty sprzętu budowlanego naprawy techniczne tego sprzętu były wykonywane na budowach, gdzie uszkodzony sprzęt pracował. Budowy natomiast były prowadzone na terenie całego kraju. Na warsztacie w M. były ściągane do naprawy tylko takie sprzęty, których nie dało się naprawić w terenie. Ubezpieczony pracując na warsztacie w M. zajmował się wymontowywaniem uszkodzonych podzespołów a następnie zamontowywaniem zregenerowanych lub nowych części do sprzętu ciężkiego i te prace wykonywał pracując w kanale naprawczym. Jednakże w okresie do 30.11.1977 r. oprócz pracy na warsztacie naprawczym na bazie w M. ubezpieczony wyjeżdżał również pogotowiem technicznym do napraw sprzętu w terenie. Kierował wówczas samochodem ciężarowym o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony marki S. i J. a po dojechaniu na miejsce wykonywał prace jako mechanik wykonując naprawy bez korzystania z kanału naprawczego, których na budowach nie było. Takie wyjazdy w teren w okresie do 30.11.1977 r. zdarzały się na pewno dwa razy w tygodniu, a czasami i częściej. Do 30.11.1977 r. ubezpieczony ok. 60% czasu pracy pracę wykonywał pracując na warsztacie w M. i tam wykonując naprawy w kanałach remontowych, a pozostałe 40% to czas poświęcany na wyjazdy i naprawy na budowach w delegacjach. Od 01.12.1977 r. ubezpieczonemu został przydzielony samochód pogotowia technicznego i od tego czasu do końca zatrudnienia w tym przedsiębiorstwie jeździł jako kierowca pogotowia technicznego samochodem ciężarowym o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony w delegacje do napraw w teren na prowadzone budowy. Wyjazdy w delegacje były jednodniowe i kilku dniowe, a nawet przekraczały tydzień. Po zajęciu na miejsce naprawy ubezpieczony wykonywał naprawy sprzętu budowlanego na miejscu bez korzystania z kanału pod tzw. „gołą chmurką” bez względu na istniejące warunki atmosferyczne. Najdłuższy wyjazd w delegacje, był do G., gdzie pokonanie drogi samochodem pogotowia technicznego trwało pół dnia, a najkrótszy do W. (godzina dojazdu z M. M..). od 01.12.1977 r. ubezpieczony już stale jeździł do napraw w delegacjach (zeznania ubezpieczonego k. 25, k.17-17v, zeznania świadków M. O. k. 24v, T. O. k. 23v-24, K. J. k.15v-16v, J. K. k. 16v-17).

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie obdarzonego przez Sąd wiarygodnością.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art.184 ust.1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r. Nr 153, poz.1227 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego przewidzianego w art.32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, tj. w dniu 1 stycznia 1999r. osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz osiągnęli okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art.27 ustawy, a także nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wnioski o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. W myśl przywołanego wyżej art.32 ust.1 i 4 ustawy pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, a w myśl przywołanego wyżej art.27 ustawy wymagany okres składkowy i nieskładkowy wynosi co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn. Zgodnie z §4 ust.1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 ze zm.) pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A załącznika do rozporządzenia, nabywa prawo do emerytury w w/w wieku jeżeli ma wymagany okres zatrudnienia (co najmniej 25 lat mężczyzna), w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Ponadto zgodnie z §2 ust.1 przedmiotowego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy wymagało zbadania, czy ubezpieczony spełnia przesłankę wymaganego okresu pracy w warunkach szczególnych. Poza sporem pozostawało bowiem, że ubezpieczony osiągnął wymagany ustawą wiek z dniem 16 stycznia 2012 r., nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego oraz spełnił przesłankę „ogólnego” stażu pracy Ubezpieczony podnosił, że posiada 15-letni okres zatrudnienia w warunkach szczególnych, gdyż stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę jako mechanik pracując w kanałach naprawczych w Przedsiębiorstwie (...) w M. w okresie od 11.11.1969 r. do 13.07.1983 r.

W ocenie Sądu Okręgowego zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do ustalenia, iż ubezpieczony W. K. w wymienionym okresie wykonywał pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu przepisów cyt. wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. W ocenie Sądu do tej kategorii zatrudnienia nie można zaliczyć ubezpieczonemu pracy na stanowisku mechanika ani na stanowisku mechanika połączonym z pracą kierowcy pogotowia technicznego. Zgodnie z wykazem A, działem XIV poz. 16 załącznika do wskazanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. do pracy w warunkach szczególnych zaliczane są prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych. Stwierdzić należy, iż warunkiem ustalenia, że dany rodzaj pracy należy do kategorii prac w warunkach szczególnych jest to aby zajęcie, które wymienione jest w wykazie A załącznika do powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. było wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Poczynione ustalenia faktyczne dokonane w oparciu o dowody ze źródeł osobowych nie dają, zdaniem Sądu, podstaw do przyjęcia, iż ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, pracę na stanowisku mechanika w kanałach remontowych. Należy bowiem wskazać, iż w okresie od 11.11.1969 r. do 31.12.1971 r. warsztat naprawczy miał swoją siedzibę w Mieni i wówczas nie był wyposażony w kanały naprawcze, wobec powyższego ubezpieczony nie mógł wykonywać pracy w warunkach szczególnych. Natomiast od 1972 r. do 30.11.1977 r. ubezpieczony wykonywał prace w kanałach naprawczych wykonując remonty sprzętu budowanego: koparki, spychacze, dźwigi i samochodów ciężarowych na warsztatach w M., ale niniejsza praca nie była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Ubezpieczony ok. 60% czasu pracy poświęcał bowiem wykonując pracę w kanałach naprawczych, a pozostały czas pracy to wyjazdy w delegacje do napraw sprzętu w terenie – na budowach, gdzie naprawy wykonywane były na powietrzu, bez korzystania z kanałów, których po prostu nie było. W tym okresie wyjazdy w delegacje zdarzały się na pewno dwa razy w tygodniu według ubezpieczonego, a według świadka T. O. nawet 3 razy w tygodniu, natomiast świadek M. O. zeznał, że nawet 4 razy w tygodniu wyjeżdżał w delegacje. Zatem

ubezpieczony pracował w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych tylko wtedy, gdy nie był w delegacjach. Od 01.12.1977 r. ubezpieczonemu został przydzielony samochód pogotowia technicznego tj. samochód ciężarowy o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony i wówczas już ubezpieczony razem z drugim mechanikiem wyjeżdżał tylko do napraw w teren, gdzie nie było kanałów naprawczych. Taką pracę ubezpieczony wykonywał do końca zatrudnienia w niniejszym przedsiębiorstwie tj. do 13.07.1983 r. Wobec powyższego praca ubezpieczonego nie może być zakwalifikowana jako praca w warunkach szczególnych, gdyż ubezpieczony pracy w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Również okres zatrudnienia od dnia 01.12.1977 r. od kiedy ubezpieczony miał przydzielony samochód ciężarowy nie może być zakwalifikowany jako praca w warunkach szczególnych na podstawie wykazu A, działu VIII poz. 2 załącznika do rozporządzenia – prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, bowiem ubezpieczony pracy na tym stanowisku również nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Ubezpieczony jako kierowca prowadził samochód ciężarowy w celu dojazdu na miejsce naprawy, co zajmowało od godziny do nawet połowy dnia w zależności od miejsca napraw, a następnie zajmował się z drugim mechanikiem naprawą zgodnie ze zleceniem. Czasami delegacje były jednodniowe, a czasami kilkudniowe i wówczas ubezpieczony przy delegacjach kilkudniowych cały czas pracy poświęcał na wykonywanie napraw.

Reasumując Sąd Okręgowy przyjął, iż ubezpieczony nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w Przedsiębiorstwie (...) w M..

Zgodnie z regulacją określoną w § 4 ust. 1 pkt. 3 tego samego aktu prawnego warunkiem przyznania prawa do emerytury w wieku obniżonym jest wykazanie co najmniej 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przed dniem 1.01.1999 r., co nie zostało udowodnione przez ubezpieczonego.

W tej sytuacji Sąd uznał, że brak jest przesłanek do przyznania prawa do wnioskowanego świadczenia na podstawie art. 184 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i z tych względów z mocy art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie.